HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

8 februarie 2024*

„Trimitere preliminară – Proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 33 alineatul (2) litera (d) și articolul 40 alineatele (2) și (3) – Cerere ulterioară – Condiții de respingere ca inadmisibilă a unei astfel de cereri – Noțiunea de «elemente sau date noi» – Hotărârea Curții privind o chestiune de interpretare a dreptului Uniunii – Articolul 46 – Dreptul la o cale de atac efectivă – Competența instanței naționale de a se pronunța pe fond asupra unei astfel de cereri în cazul nelegalității deciziei de respingere ca inadmisibilă a unei cereri – Garanții procedurale – Articolul 14 alineatul (2)”

În cauza C-216/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgericht Sigmaringen (Tribunalul Administrativ din Sigmaringen, Germania), prin decizia din 22 februarie 2022, primită de Curte la 23 martie 2022, în procedura

A. A.

împotriva

Bundesrepublik Deutschland,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul L. Bay Larsen, vicepreședinte, doamnele A. Prechal și K. Jürimäe, domnii C. Lycourgos și T. von Danwitz și doamna O. Spineanu-Matei, președinți de cameră, domnii M. Ilešič, J.-C. Bonichot (raportor) și P. G. Xuereb, doamna L. S. Rossi, domnii I. Jarukaitis, A. Kumin și N. Wahl și doamna I. Ziemele, judecători,

avocat general: domnul N. Emiliou,

grefier: domnul D. Dittert, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 februarie 2023,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru guvernul german, de J. Möller și A. Hoesch, în calitate de agenți;

– pentru guvernul austriac, de A. Posch, J. Schmoll și V.-S. Strasser, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

– pentru Comisia Europeană, de A. Azéma și H. Leupold, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 7 septembrie 2023,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 33 alineatul (2) litera (d), a articolului 40 alineatele (2) și (3) și a articolului 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între A. A., un resortisant al unei țări terțe, pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), reprezentată de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați, Germania) (denumit în continuare „Oficiul”), pe de altă parte, în legătură cu respingerea ca inadmisibilă a cererii ulterioare de acordare a statutului de refugiat formulate de acest resortisant.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (18) și (36) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[…]

(36) În cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă în conformitate cu principiul *res judicata*.”

4 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive:

[…]

(f) «autoritate decizională» înseamnă orice organism cvasi-judiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională și având competența de a hotărî în primă instanță în astfel de cazuri;

[…]

(q) «cerere ulterioară» înseamnă o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1).”

5 Articolul 14 din directiva menționată, intitulat „Interviul personal”, prevede:

„(1) Înainte de adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională, solicitantului i se dă posibilitatea de a avea un interviu personal cu privire la cererea sa de protecție internațională cu o persoană competentă în temeiul legislației interne să efectueze acest interviu. Interviurile personale cu privire la fondul cererii de protecție internațională sunt efectuate întotdeauna de către personalul autorității decizionale. Prezentul paragraf nu aduce atingere articolului 42 alineatul (2) litera (b).

[…]

(2) Interviul personal privind fondul cererii poate fi omis în cazul în care:

(a) autoritatea decizională este în măsură să adopte o decizie pozitivă în ceea ce privește statutul de refugiat pe baza probelor disponibile […]

[…]”

6 Potrivit articolului 33 din aceeași directivă, intitulat „Cereri inadmisibile”:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31)], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE [a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)], în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

[…]

(d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95];

[…]”

7 Articolul 40 din Directiva 2013/32, intitulat „Cereri ulterioare”, prevede la alineatele (2)-(5):

„(2) În scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d), o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95].

(3) În cazul în care în cadrul examinării preliminare menționate la alineatul (2) se ajunge la concluzia că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95], cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II. De asemenea, statele membre pot să prevadă alte motive pentru examinarea în continuare a unei cereri ulterioare.

(4) Statele membre pot prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol în cadrul procedurii anterioare, în special prin exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul articolului 46.

(5) În cazul în care o cerere ulterioară nu este examinată în continuare în temeiul prezentului articol, aceasta este considerată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d).”

8 Articolul 46 din această directivă, intitulat „Dreptul la o cale de atac efectivă”, are următorul cuprins:

„(1) Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești împotriva:

(a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:
   (i) de a considera nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară,
   (ii) de a considera inadmisibilă o cerere în temeiul articolului 33 alineatul (2);

[…]

(3) Pentru a se conforma alineatului (1), statele membre se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95], cel puțin în cazul procedurilor privind căile de atac în fața unei instanțe de fond.

[…]”

Dreptul german

9 Articolul 71 din Asylgesetz (Legea privind azilul, BGBl. 2008 I, p. 1798), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea privind azilul”), intitulat „Cerere ulterioară”, prevede la alineatul (1):

„În cazul în care, după retragerea sau respingerea definitivă a unei cereri de azil anterioare, resortisantul străin depune o nouă cerere de azil (cerere ulterioară), se desfășoară o nouă procedură de azil numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 51 alineatele 1-3 din [Verwaltungsverfahrensgesetz (Legea privind procedura administrativă, BGBl. 2013 I, p. 102]; […]”

10 Articolul 51 din Legea privind procedura administrativă, în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea privind procedura administrativă”) prevede:

„1 La cererea persoanei interesate, autoritatea administrativă trebuie să se pronunțe cu privire la anularea sau la modificarea unui act administrativ definitiv:

1. dacă situația de fapt sau de drept pe baza căreia a fost emis actul s-a modificat, după adoptarea acestuia, în favoarea persoanei interesate;

2. dacă există noi elemente de probă care ar fi determinat o decizie mai favorabilă pentru persoana interesată;

3. dacă există motive de redeschidere a procedurii în conformitate cu articolul 580 din Zivilprozessordnung [(Codul de procedură civilă)].

2 Cererea este admisibilă numai în cazul în care, fără a săvârși o greșeală gravă, persoana interesată nu a putut invoca motivul de reexaminare în cadrul procedurii anterioare, inclusiv în cadrul unei căi de atac împotriva actului administrativ.

3 Cererea trebuie făcută în termen de trei luni. Acest termen începe să curgă din ziua în care persoana interesată a luat cunoștință de motivul de reexaminare.

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

11 Reclamantul din litigiul principal este un resortisant sirian. La 26 iulie 2017, el a depus o cerere de azil în Germania, după ce, potrivit propriilor precizări, a părăsit Siria în anul 2012, a locuit în Libia până în anul 2017 și a străbătut apoi Italia și Austria pentru a intra în Germania.

12 Cu ocazia interviului desfășurat la Oficiu, el a arătat că a efectuat serviciul militar în Siria între anul 2003 și anul 2005 și că a părăsit această țară de teama de a fi mobilizat în armată sau de a fi arestat în cazul în care refuza să își îndeplinească obligațiile militare. După plecarea sa din Siria, tatăl său l-ar fi informat că a fost convocat de autoritățile militare.

13 Prin decizia din 16 august 2017, Oficiul i-a acordat protecție subsidiară, dar a refuzat să îi acorde statutul de refugiat.

14 Pentru a justifica acest refuz, Oficiul a reținut că nu trebuie să se presupună că statul sirian interpretează emigrarea reclamantului din litigiul principal ca fiind o manifestare a opoziției față de regim. Astfel, pe de o parte, reclamantul provine dintr-o regiune pentru care armata siriană, Armata Siriană Liberă și Statul Islamic se luptau la momentul plecării sale. Pe de altă parte, întrucât, potrivit propriilor afirmații, a părăsit Siria înainte de a fi chemat să se înroleze în armata siriană, nu ar exista niciun motiv pentru a crede că ar fi considerat, în țara sa, dezertor sau oponent al regimului. De altfel, reclamantul din litigiul principal nu ar fi dovedit că înrolarea ar fi fost motivul plecării sale. El ar fi invocat doar, în general, situația de pericol generată de războiul din Siria.

15 Reclamantul din litigiul principal nu a contestat această decizie, care a rămas definitivă.

16 La 15 ianuarie 2021, reclamantul din litigiul principal a depus la Oficiu o nouă cerere de azil, cu alte cuvinte o „cerere ulterioară”, în sensul articolului 2 litera (q) din Directiva 2013/32. În esență, și-a întemeiat cererea pe Hotărârea din 19 noiembrie 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Serviciu militar și azil) (C-238/19, EU:C:2020:945). El a susținut în principal că această hotărâre constituie o „modificare a situației de drept”, în sensul dispozițiilor naționale, și că, în consecință, Oficiul este obligat să examineze pe fond cererea sa ulterioară. Această modificare ar consta în faptul că hotărârea invocată ar prevedea o interpretare a normelor referitoare la sarcina probei mai favorabilă solicitanților de azil decât cea reținută de jurisprudența națională în privința solicitanților care au fugit din țara lor în vederea sustragerii de la obligațiile militare. Modificarea menționată ar rezulta din formula utilizată de Curte, potrivit căreia, în anumite împrejurări, există o „prezumție puternică” că refuzul serviciului militar este legat de unul dintre motivele de persecuție enumerate la articolul 10 din Directiva 2011/95.

17 Prin decizia din 22 martie 2021, Oficiul a respins ca inadmisibilă cererea de azil ulterioară formulată de reclamantul din litigiul principal. Acesta și-a motivat decizia pe faptul că, în esență, Hotărârea din 19 noiembrie 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Serviciu militar și azil) (C-238/19, EU:C:2020:945) nu îi impune să examineze această cerere pe fond. Astfel, în măsura în care reclamantul din litigiul principal s-ar fi limitat să invoce această hotărâre în susținerea cererii sale ulterioare, condițiile prevăzute atât de dispozițiile naționale, cât și de cele ale Uniunii pentru o nouă examinare a cererii sale de azil nu erau îndeplinite.

18 Reclamantul din litigiul principal a sesizat Verwaltungsgericht Sigmaringen (Tribunalul Administrativ din Sigmaringen, Germania), care este instanța de trimitere, cu o acțiune având ca obiect anularea deciziei Oficiului din 22 martie 2021 și obținerea statutului de refugiat.

19 Această instanță arată că, în temeiul dispozițiilor articolului 71 alineatul 1 din Legea privind azilul coroborat cu articolul 51 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind procedura administrativă, în cazul în care, după respingerea definitivă a unei prime cereri de azil, resortisantul unei țări terțe formulează o cerere ulterioară, autoritatea decizională trebuie să redeschidă procedura atunci când situația de fapt sau de drept pe baza căreia a fost emis actul administrativ s-a modificat după adoptarea acestuia, în favoarea persoanei interesate. În ceea ce privește modificarea „situației de drept”, în sensul acestor dispoziții, ea observă că, potrivit interpretării din jurisprudența națională dominantă, numai modificarea dispozițiilor aplicabile poate, în principiu, să se încadreze în această noțiune, iar nu și o hotărâre judecătorească precum o decizie a Curții. Astfel, o hotărâre judecătorească s-ar limita la interpretarea și aplicarea dispozițiilor relevante în vigoare la momentul adoptării deciziei privind cererea anterioară, fără a le modifica. Instanța de

trimitere precizează însă că, în mod excepțional, deciziile Bundesverfassungsgericht (Curtea Constituțională Federală, Germania) privind întinderea dreptului fundamental la azil pot constitui modificări ale „situației de drept”, în sensul dispozițiilor menționate.

20 Instanța de trimitere ridică însă problema compatibilității cu dreptul Uniunii a acestei interpretări a dreptului național, în măsura în care, potrivit acestei interpretări, nu se poate considera în general că o decizie a Curții este susceptibilă să modifice „situația de drept” și să justifice astfel redeschiderea procedurii în cazul în care este formulată o cerere ulterioară, deși, în Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), Curtea a statuat că existența unei hotărâri a Curții prin care se constată incompatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei reglementări naționale constituie un element nou, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32.

21 Astfel, instanța de trimitere ridică în special problema dacă o decizie a Curții care se limitează să interpreteze o dispoziție de drept al Uniunii aflată deja în vigoare la momentul adoptării deciziei privind o cerere anterioară poate constitui „un element nou” sau „o dată nouă” în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32. În special, aceasta ridică problema dacă Hotărârea din 19 noiembrie 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Serviciu militar și azil) (C-238/19, EU:C:2020:945), invocată de reclamantul din litigiul principal, constituie, în speță, un astfel de „element nou” sau de „dată nouă”, ținând seama de faptul că această hotărâre conține precizări importante referitoare la aplicarea articolului 9 alineatul (2) litera (b) și a articolului 10 din Directiva 2011/95 în situația obiectorilor de conștiință sirieni.

22 În plus, instanța de trimitere arată că, în temeiul dreptului procedural național aplicabil, atunci când este sesizată cu o cale de atac împotriva unei decizii a Oficiului de respingere ca inadmisibilă a unei cereri ulterioare, ea nu se poate pronunța decât cu privire la condițiile de admisibilitate a acestei cereri, astfel cum sunt prevăzute la articolul 71 alineatul 1 din Legea privind azilul și la articolul 51 alineatele 1-3 din Legea privind procedura administrativă. Astfel, în cazul în care instanța de trimitere consideră că Oficiul a respins în mod eronat cererea ulterioară, ea poate doar să anuleze decizia de inadmisibilitate și să trimită cererea la Oficiu spre reexaminare pentru ca acesta să pronunțe o nouă decizie.

23 Această instanță ridică însă problema dacă normele procedurale naționale menționate sunt compatibile cu dreptul la o cale de atac efectivă prevăzut la articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32 și cu obiectivul acestei directive, enunțat în considerentul (18), ca cererile de protecție internațională să facă obiectul unei decizii cât de repede posibil. În ipoteza în care din acest articol 46 ar rezulta că ea are posibilitatea sau chiar obligația să se pronunțe pe fond asupra cererii ulterioare și să acorde, dacă este cazul, statutul de refugiat reclamantului din litigiul principal, instanța de trimitere ridică și problema dacă respectivul reclamant trebuie să beneficieze în acest caz de garanțiile procedurale prevăzute de dispozițiile capitolului II din Directiva 2013/32.

24 În aceste condiții, Verwaltungsgericht Sigmaringen (Tribunalul Administrativ din Sigmaringen) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții de Justiție următoarele întrebări preliminare:

„1) a) O dispoziție națională care nu consideră admisibilă o cerere ulterioară decât dacă situația de fapt sau de drept pe baza căreia a fost adoptată decizia inițială de respingere s-a modificat ulterior în favoarea solicitantului este compatibilă cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) și cu articolul 40 alineatul (2) din Directiva [2013/32]?

b) Articolul 33 alineatul (2) litera (d) și articolul 40 alineatul (2) din Directiva [2013/32] se opun unei dispoziții naționale care nu consideră o decizie a Curții (pronunțată, în speță, în cadrul unei proceduri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE) drept un «element nou», «o circumstanță nouă» sau o «dată nouă», atunci când decizia nu constată incompatibilitatea dispoziției naționale cu dreptul Uniunii, ci se limitează la interpretarea dreptului Uniunii? Care sunt, dacă este cazul, condițiile necesare pentru ca o hotărâre a Curții, care se limitează la interpretarea dreptului Uniunii, să fie luată în considerare ca «element nou», «circumstanță nouă» sau «dată nouă»?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare literele (a) și (b), articolul 33 alineatul (2) litera (d) și articolul 40 alineatul (2) din Directiva [2013/32] trebuie interpretate în sensul că o hotărâre a Curții prin care s-a statuat că există o prezumție puternică că refuzul de a efectua serviciul militar în condițiile menționate la articolul 9 alineatul (2) litera (e) din Directiva [2011/95] este legat de unul dintre cele cinci motive enumerate la articolul 10 din această directivă trebuie luată în considerare ca «element nou», «circumstanță nouă» sau «dată nouă»?

3) a) Articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Directiva [2013/32] trebuie interpretat în sensul că calea de atac judiciară împotriva unei decizii de inadmisibilitate adoptate de autoritatea decizională, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatul (5) din Directiva [2013/32], se limitează la a examina dacă autoritatea decizională a apreciat în mod corect condițiile pentru a stabili dacă cererea de azil ulterioară poate fi considerată inadmisibilă în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatele (2) și (5) din aceeași directivă?

b) În cazul unui răspuns negativ la a treia întrebare litera a), articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Directiva [2013/32] trebuie interpretat în sensul că calea de atac judiciară împotriva unei decizii de inadmisibilitate vizează și examinarea îndeplinirii condițiilor de acordare a protecției internaționale în sensul articolului 2 litera (b) din Directiva [2011/95] în cazul în care instanța constată, după propria examinare, că nu sunt îndeplinite condițiile de respingere a cererii de azil ulterioare ca inadmisibilă?

c) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare litera b), o astfel de decizie a instanței presupune ca solicitantul să fi beneficiat în prealabil de garanțiile procedurale speciale prevăzute la articolul 40 alineatul (3) a treia teză din Directiva 2013/32 coroborat cu dispozițiile capitolului II din această directivă? Instanța poate să desfășoare ea însăși această procedură sau trebuie să o delege autorității decizionale, eventual după suspendarea procedurii judiciare? Solicitantul poate renunța la respectarea acestor garanții procedurale?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la primele două întrebări

25 Prin intermediul primelor două întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească în ce condiții o hotărâre a Curții poate constitui un „element nou” sau o „dată nouă” în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32.

26 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 enumeră în mod exhaustiv situațiile în care statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă (Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 76).

27 Articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 prevede în special că statele membre pot considera că este inadmisibilă o cerere de protecție internațională atunci când „cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95]”.

28 Noțiunea de „cerere ulterioară” este definită la articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32 și înseamnă o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară.

29 Procedura de examinare a cererilor ulterioare este precizată la articolul 40 din Directiva 2013/32, care prevede, în ceea ce privește admisibilitatea unor astfel de cereri, o examinare în două etape [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctele 34 și 35].

30 Astfel, într-o primă etapă, alineatul (2) al acestui articol prevede că, în scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din această directivă, o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.

31 Numai în cazul în care există efectiv asemenea elemente sau date noi în raport cu prima cerere de protecție internațională, în a doua etapă, examinarea admisibilității cererii ulterioare continuă, în temeiul articolului 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, pentru a verifica dacă aceste elemente și date noi sporesc în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul respectiv să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de acest statut [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 37].

32 În plus, conform articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32, statele membre pot prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a invoca elementele sau datele noi în cadrul procedurii anterioare.

33 Atunci când sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a unei cereri ulterioare, această cerere trebuie examinată pe fond, astfel cum precizează articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, în conformitate cu capitolul II din această directivă, care conține principiile și garanțiile fundamentale aplicabile cererilor de protecție internațională [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 38].

34 Pentru a aprecia domeniul de aplicare al noțiunii „elemente sau date noi”, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, trebuie arătat că din modul de redactare a articolului 33 alineatul (2), în special din termenul „numai în cazul în care” care precedă enumerarea motivelor de inadmisibilitate, și din finalitatea acestei din urmă dispoziții, precum și din economia directivei menționate reiese că posibilitatea de a respinge o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă prevăzută de dispoziția amintită are un caracter derogatoriu în raport cu obligația de a examina pe fond o astfel de cerere [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Bundesrepublik Deutschland (Copil al unor refugiați născut în afara statului gazdă), C-720/20, EU:C:2022:603, punctul 49].

35 Curtea a avut deja ocazia să constate că rezultă, atât din caracterul exhaustiv al enumerării de la articolul 33 alineatul (2), cât și din caracterul derogatoriu al motivelor de inadmisibilitate pe care le conține această enumerare, că aceste motive trebuie interpretate în mod strict [a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Bundesrepublik Deutschland (Copil al unor refugiați născut în afara statului gazdă), C-720/20, EU:C:2022:603, punctul 51].

36 În consecință, ipotezele în care Directiva 2013/32 impune ca o cerere ulterioară să fie considerată admisibilă trebuie, dimpotrivă, să fie interpretate în sens larg.

37 În plus, reiese din înșiși termenii articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 și în special din utilizarea expresiei „elemente sau date noi” că această dispoziție vizează nu numai o schimbare de fapt, intervenită în situația personală a unui solicitant sau în cea a țării sale de origine, ci și elemente de drept noi.

38 Reiese în special din jurisprudența Curții că o cerere ulterioară nu poate fi declarată inadmisibilă, în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, atunci când autoritatea decizională, în sensul articolului 2 litera (f) din directiva menționată, constată că respingerea definitivă a cererii anterioare este contrară dreptului Uniunii. O astfel de constatare se impune în mod necesar autorității decizionale atunci când acest caracter contrar decurge dintr-o hotărâre a Curții sau a fost constatat cu titlu incidental de o instanță națională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctele 198 și 203).

39 Această concluzie este motivată de împrejurarea că efectul util al dreptului recunoscut solicitantului de protecție internațională, astfel cum este consacrat la articolul 18 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și concretizat prin Directivele 2011/95 și 2013/32, de a obține statutul de beneficiar de protecție internațională, atunci când sunt îndeplinite condițiile impuse de dreptul Uniunii, ar fi grav compromis dacă o cerere ulterioară ar putea fi declarată inadmisibilă pentru motivul prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, în condițiile în care respingerea primei cereri a fost făcută cu încălcarea dreptului Uniunii. Astfel, o asemenea interpretare a acestei dispoziții ar avea drept consecință faptul că aplicarea incorectă a dreptului Uniunii s-ar putea repeta la fiecare nouă cerere de protecție internațională, fără a i se putea oferi solicitantului beneficiul unei examinări a

cererii sale care să nu fie afectată de încălcarea acestui drept. Un astfel de obstacol în calea aplicării efective a normelor de drept al Uniunii cu privire la procedura de acordare a protecției internaționale nu ar putea fi justificat în mod rezonabil de principiul securității juridice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctele 192, 196 și 197).

40 În contextul special al Directivei 2013/32, o hotărâre a Curții poate intra sub incidența noțiunii de element nou în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatele (2) și (3) din această directivă, independent de aspectul dacă această hotărâre a fost pronunțată înainte sau după adoptarea deciziei privind cererea anterioară sau dacă hotărârea menționată constată incompatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei dispoziții naționale pe care s-a întemeiat această decizie sau se limitează la interpretarea dreptului Uniunii, inclusiv a celui aflat deja în vigoare la momentul adoptării deciziei menționate.

41 Astfel, este lipsită de relevanță în special împrejurarea, invocată de guvernele german și austriac, că efectele unei hotărâri prin care Curtea, în exercitarea competenței pe care i-o conferă articolul 267 TFUE, interpretează o normă a dreptului Uniunii se aplică, în principiu, de la data intrării în vigoare a normei interpretate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 ianuarie 2015, Starjakob, C-417/13, EU:C:2015:38, punctul 63 și jurisprudența citată).

42 În plus, deși este adevărat că Curtea a statuat în esență, la punctele 194 și 203 din Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), că existența unei hotărâri prin care se constată incompatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei reglementări naționale ce a permis respingerea unei cereri de protecție internațională anterioară constituie un element nou în privința examinării unei cereri ulterioare, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, trebuie arătat că, procedând astfel, Curtea nu a considerat nicidecum că numai hotărârile care cuprind o astfel de constatare ar putea constitui un atare element nou.

43 Astfel, o interpretare potrivit căreia o hotărâre a Curții nu poate constitui un element nou, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, decât cu condiția de a constata incompatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei dispoziții de drept național în temeiul căreia a fost adoptată decizia privind cererea anterioară ar compromite nu numai efectul util al dreptului recunoscut solicitantului de protecție internațională, consacrat la articolul 18 din cartă și amintit la punctul 39 din prezenta hotărâre, dar ar încălca și efectul *erga omnes* al hotărârilor preliminare, precum și natura procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE și obiectivul acesteia de a asigura uniformitatea interpretării dreptului Uniunii.

44 Rezultă din cele ce precedă că orice hotărâre a Curții poate constitui un element nou, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) și al articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32.

45 Această interpretare a noțiunii de element nou este confirmată de considerentul (36) al Directivei 2013/32, din care reiese că, în susținerea cererii sale ulterioare, solicitantul trebuie să poată prezenta „noi argumente”.

46 Astfel, interpretarea menționată permite solicitantului să invoce, în susținerea cererii sale ulterioare, argumentul potrivit căruia cererea sa anterioară a fost respinsă cu nerespectarea unei hotărâri a Curții, întrucât, prin ipoteză, un asemenea argument nu a putut fi invocat în cursul examinării acestei cereri anterioare.

47 În acest context, trebuie arătat de asemenea că faptul că, în cursul examinării cererii anterioare, solicitantul nu a invocat o hotărâre pronunțată deja de Curte nu poate echivala cu o culpă a acestui solicitant, în sensul articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32. Astfel, pe lângă faptul că, în conformitate cu ceea ce s-a arătat la punctele 34 și 35 din prezenta hotărâre, această noțiune de culpă trebuie interpretată în mod restrictiv, adoptarea unei concepții mai extinse a noțiunii menționate ar permite reiterarea aplicării incorecte a dreptului Uniunii, deși autoritatea decizională și instanțele competente au sarcina de a lua în considerare elementele de fapt de care dispun în mod coerent cu acest drept, aplicând hotărârile relevante ale Curții.

48 Pe de altă parte, rezultă din jurisprudență că o hotărâre a Curții poate constitui un element nou, în sensul articolului 33 alineatul (2) și al articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, chiar dacă solicitantul nu a făcut trimitere în cererea sa ulterioară la existența acestei hotărâri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 195).

49 Cu toate acestea, trebuie amintit că, după cum s-a arătat la punctul 31 din prezenta hotărâre, pentru ca o cerere ulterioară să fie admisibilă, este necesar totodată, în conformitate cu articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, ca elementele sau datele noi „să sporească în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de protecție internațională în temeiul Directiva [2011/95]”.

50 În fapt, după cum reiese din considerentul (36) al Directivei 2013/32, legiuitorul Uniunii Europene a considerat că ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să examineze pe fond orice cerere ulterioară. Or, aceasta ar fi situația dacă, pentru a împiedica autoritatea competentă să respingă cererea sa ulterioară ca inadmisibilă în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, ar fi suficient ca solicitantul să invoce un element nou sau o dată nouă, independent de relevanța acestuia în raport cu condițiile pentru a beneficia de protecție internațională.

51 Atunci când o hotărâre a Curții este invocată de solicitant ca element nou, în sensul articolului 33 alineatul (2) și al articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, o astfel de condiție limitează, așadar, obligația de a examina pe fond o cerere ulterioară la cazurile în care interpretarea dreptului Uniunii dată în această hotărâre apare ca pertinentă pentru aprecierea temeiniciei respectivei cereri.

52 În speță, revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă Hotărârea din 19 noiembrie 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Serviciu militar și azil) (C-238/19, EU:C:2020:945), pe care reclamantul din litigiul principal o invocă în susținerea cererii sale ulterioare, constituie un element nou de natură să sporească în mod semnificativ probabilitatea ca acesta să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de statutul de refugiat.

53 În măsura în care această apreciere depinde de interpretarea Hotărârii din 19 noiembrie 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Serviciu militar și azil) (C-238/19, EU:C:2020:945), prin care s-a constatat în special, la punctul 61, că există o „puternică prezumție” ca refuzul de a efectua serviciul militar în condițiile prevăzute la articolul 9 alineatul (2) litera (e) din Directiva

2011/95 să fie legat de unul dintre motivele enumerate la articolul 10 din această directivă, este necesar să se precizeze instanței de trimitere că, prin această constatare, făcută și la punctul 60 din acea hotărâre, Curtea s-a limitat să indice că, în condițiile susmenționate, este „foarte probabilă” existența unei astfel de legături și nu a intenționat nici să instituie o prezumție irefragabilă, nici să substituie aprecierea autorităților naționale competente cu propria apreciere cu privire la acest aspect. Prin urmare, Curtea a amintit, în ultima frază de la punctul 61 din hotărârea în cauză, că revine acestor autorități sarcina de a verifica, având în vedere ansamblul împrejurărilor în cauză, caracterul plauzibil al acestei legături.

54 În lumina observațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la primele două întrebări că articolul 33 alineatul (2) litera (d) și articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretate în sensul că orice hotărâre a Curții, inclusiv o hotărâre care se limitează la interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii aflate deja în vigoare la momentul adoptării deciziei privind o cerere anterioară, constituie un element nou, în sensul acestor dispoziții, atunci când sporește în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de protecție internațională, indiferent de data la care a fost pronunțată acea hotărâre.

Cu privire la a treia întrebare

55 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că permite sau chiar impune instanței naționale competente, atunci când anulează o decizie de respingere ca inadmisibilă a unei cereri ulterioare, să se poată pronunța ea însăși cu privire la această cerere, fără a fi necesar să trimită cererea la autoritatea decizională spre reexaminare. Instanța de trimitere solicită de asemenea să se stabilească dacă, în acest caz, solicitantul trebuie să beneficieze de garanțiile procedurale prevăzute de dispozițiile capitolului II din Directiva 2013/32.

56 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Directiva 2013/32, solicitanții de protecție internațională trebuie să aibă dreptul la o cale de atac efectivă împotriva deciziilor de inadmisibilitate a cererilor lor ulterioare, adoptate în temeiul articolului 33 alineatul (2) din această directivă.

57 În temeiul articolului 46 alineatul (3) din directiva menționată, această cale de atac trebuie, pentru a fi efectivă, să includă examinarea deplină și *ex nunc* de către instanța națională competentă atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.

58 Rezultă din aceasta că statele membre sunt obligate, în temeiul articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, să își organizeze dreptul național astfel încât soluționarea căilor de atac menționate să implice o examinare de către instanță a ansamblului elementelor de fapt și de drept care să îi permită să efectueze o apreciere actualizată a cauzei, așa încât cererea de protecție internațională să poate fi tratată în mod exhaustiv fără a fi necesar să se trimită dosarul autorității decizionale. O asemenea interpretare favorizează obiectivul urmărit de Directiva 2013/32, de a garanta luarea unei decizii cât de repede posibil cu privire la asemenea cereri, fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete (Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 53).

59 Cu toate acestea, articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 privește numai examinarea căii de atac și nu privește urmarea unei eventuale anulări a deciziei care face obiectul acestei căi de atac (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 145, și Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 54).

60 Prin urmare, este necesar să se arate că, prin adoptarea Directivei 2013/32, legiuitorul Uniunii nu a intenționat să introducă o normă comună potrivit căreia autoritatea decizională ar trebui să își piardă competența după anularea deciziei referitoare la o cerere de protecție internațională, astfel încât rămâne la latitudinea statelor membre să prevadă că dosarul trebuie, în urma unei asemenea anulări, să fie trimis la această autoritate pentru ca ea să adopte o nouă decizie (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 146, precum și Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 54).

61 Deși Directiva 2013/32 recunoaște astfel statelor membre o anumită marjă de manevră, în special pentru a stabili normele referitoare la prelucrarea unei cereri de protecție internațională atunci când decizia anterioară referitoare la această cerere a fost anulată de către o instanță, trebuie totuși să se arate că, în pofida unei asemenea marje de manevră, statele membre sunt obligate, la punerea în aplicare a acestei directive, să respecte articolul 47 din cartă, care consacră, în favoarea oricărei persoane ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate, dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești. Caracteristicile căii de atac prevăzute la articolul 46 din Directiva 2013/32 trebuie astfel să fie determinate în conformitate cu articolul 47 din cartă. Rezultă că fiecare stat membru care are obligații în temeiul acestei directive trebuie să își adapteze dreptul național astfel încât, în urma unei anulări a acestei decizii anterioare și în cazul trimiterii dosarului la autoritatea decizională, o nouă decizie să fie adoptată într-un termen scurt și să fie conformă cu aprecierea cuprinsă în hotărârea prin care s-a pronunțat anularea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctele 55 și 59).

62 Pe de altă parte, prin faptul că a prevăzut la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 că instanța competentă pentru a se pronunța cu privire la o cale de atac împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională este obligată să examineze, după caz, „necesitățile de protecție internațională” ale solicitantului, legiuitorul Uniunii a intenționat să confere acestei instanțe, în cazul în care consideră că dispune de toate elementele de fapt și de drept necesare în acest sens, competența de a se pronunța cu caracter obligatoriu, după o examinare deplină și *ex nunc*, cu alte cuvinte completă și actualizată, cu privire la aspectul dacă solicitantul menționat îndeplinește condițiile prevăzute de Directiva 2011/95 pentru a i se recunoaște o protecție internațională. Rezultă că, atunci când, la finalul unei astfel de examinări, instanța menționată dobândește convingerea că ar trebui recunoscut solicitantului respectiv statutul de refugiat sau de beneficiar de protecție subsidiară, în temeiul criteriilor prevăzute de Directiva 2011/95, pentru motivele pe care le invocă în susținerea cererii sale, iar aceeași instanță anulează decizia de respingere a acestei cereri și trimite dosarul la autoritatea responsabilă de soluționare, această autoritate este, sub rezerva apariției unor elemente de fapt sau de drept care necesită în mod obiectiv o nouă apreciere actualizată, ținută de respectiva hotărâre judecătorească și de motivarea care stă la baza acesteia și nu mai dispune de o putere discreționară în ceea ce privește decizia de a acorda sau nu protecția solicitată în lumina acelorași motive ca cele care au fost prezentate instanței menționate (Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctele 65 și 66).

63 Rezultă că, deși revine fiecărui stat membru sarcina de a decide dacă instanța care a anulat decizia de inadmisibilitate a unei cereri ulterioare poate admite această cerere sau o poate respinge pentru un alt motiv sau dacă, dimpotrivă, această instanță trebuie să trimită cererea menționată la

autoritatea decizională spre reexaminare, nu este mai puțin adevărat că, în acest din urmă caz, autoritatea respectivă este obligată să respecte o astfel de hotărâre judecătorească și motivarea care stă la baza acesteia.

64 În plus, articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 impune autorității care examinează o cerere ulterioară considerată admisibilă să continue examinarea acestei cereri în conformitate cu dispozițiile capitolului II din această directivă.

65 În consecință, atunci când, după ce a anulat decizia de respingere a cererii ulterioare ca inadmisibilă, instanța competentă decide, în condițiile amintite la punctul 62 din prezenta hotărâre, să se pronunțe pe fond cu privire la respectiva cerere, această instanță trebuie să asigure *mutatis mutandis* respectarea principiilor de bază și a garanțiilor fundamentale prevăzute în capitolul II din Directiva 2013/32. Acest lucru este valabil chiar și atunci când, în temeiul dreptului său național, instanța menționată nu dispune de posibilitatea de a respinge această cerere sau de a-i acorda solicitantului beneficiul protecției internaționale, deoarece autoritatea decizională la care este trimis dosarul pentru a admite sau a respinge această cerere este ținută de hotărârea judecătorească și de motivarea care stă la baza acesteia.

66 Trebuie adăugat, având în vedere întrebările instanței de trimitere cu privire la acest aspect, că, în lipsa unui interviu personal în fața autorității decizionale, astfel cum este prevăzut la articolul 14 din Directiva 2013/32, este posibilă asigurarea caracterului efectiv al dreptului de a fi ascultat în această etapă a procedurii numai dacă se efectuează un astfel de interviu în fața instanței sesizate cu o cale de atac împotriva deciziei de inadmisibilitate adoptate de această autoritate și cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de Directiva 2013/32 (Hotărârea din 16 iulie 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, punctul 71). Totuși, din articolul 14 alineatul (2) litera (a) din această directivă rezultă totodată că se poate renunța la interviul menționat atunci când instanța amintită este în măsură să adopte o decizie pozitivă în ceea ce privește statutul de refugiat pe baza probelor disponibile.

67 Având în vedere motivele care precedă, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că permite statelor membre, dar nu le obligă, să abiliteze instanțele să se pronunțe ele însele asupra unei cereri ulterioare atunci când anulează o decizie de respingere ca inadmisibilă a acestei cereri, fără a trebui să trimită cererea la autoritatea decizională spre reexaminare, cu condiția ca aceste instanțe să respecte garanțiile prevăzute de dispozițiile capitolului II din directiva menționată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

68 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) Articolul 33 alineatul (2) litera (d) și articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale

trebuie interpretate în sensul că

orice hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene, inclusiv o hotărâre care se limitează la interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii aflate deja în vigoare la momentul adoptării deciziei privind o cerere anterioară, constituie un element nou, în sensul acestor dispoziții, atunci când sporește în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de protecție internațională, indiferent de data la care a fost pronunțată acea hotărâre.

2) Articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Directiva 2013/32

trebuie interpretat în sensul că

permite statelor membre, dar nu le obligă, să abiliteze instanțele să se pronunțe ele însele asupra unei cereri ulterioare atunci când anulează o decizie de respingere ca inadmisibilă a acestei cereri, fără a trebui să trimită cererea la autoritatea decizională spre reexaminare, cu condiția ca aceste instanțe să respecte garanțiile prevăzute de dispozițiile capitolului II din directiva menționată.

Semnături